

Kapitola první

Přípitek

„Kardinál je mrtev – ať žije Kardinál!“

Cathal Sampedro a ostatní tři muži v mé kanceláři hlasitě tleskají, zatímco Gico Carl pronáší přípitek. Všichni se idiotsky šklebí, jako by mě k smrti milovali. I já se ze slušnosti usmívám a naše sklenky se zvonivě srážejí. Nemám šampaňské nijak zvláště v oblibě, ale když si to okolnosti žádají...

„Deset let, Kapaku,“ šklebí se Gico a neklidně si olizuje rty. Snažím se nedávat najevo, že jsem si toho gesta všiml. „A přitom mi přijde, jako by to bylo teprve včera.“

To je nuda. Víím, že přišli, aby mě zabili. Kéž by už přestali plýtvat mým časem, vykašlali se na řeči a dali se do toho.

„Vzpomínáš tehdy na tu noc...“ začne Cathal a já přestávám vnímat. Cathal má neuvěřitelný dar: I ty nejzábavnější historky jsou v jeho podání úděsně nudné. Proto je nejlepší historky, které vypravuje, úplně ignorovat. A já, Kardinál, vládce tohoto města, můžu ignorovat, kohokoli budu chtít.

Kardinál je mrtev – ať žije Kardinál. Za posledních deset let jsem tuhle větu slyšel už tolikrát. Občas od lidí, kteří to mysleli vážně, ale většinou od bláznů, kteří si mysleli, že mě můžou nahradit – jako tihle čtyři.

Deset let. Podle většiny měřítek je to dlouhá doba, ale Gico – kdysi věrný Gico Carl, muž, kterého jsem si vybral jako nástupce Franka Welda v čele Gardy – měl pravdu. Taky mi připadalo, jako by to bylo teprve včera. Vybavuju si každý detail zmatené tváře Ferdinanda Doraka, když stál na okraji střechy Centrály. Napůl bez

sebe vzrušením, napůl bez sebe strachem a úplně zpitomělý. „Budte zdrav, pane Raimi,“ vykřikl. A pak se, s posledním „Sbohem!“, vrhl dolů a předal tak otěže vlády nad městem do mých rukou. Od té doby vedu neustávající boj o to, aby v nich taky zůstala.

Potom, co jsem zaujal jeho místo, jsem dal zabít spoustu lidí, ale ani zdaleka ne tolik, kolik bych potřeboval. Řídit korupci prolezlou žumpu jako tohle město je téměř nemožné. Žádný obyčejný člověk by to nedokázal. Bylo by zapotřebí několika životů, aby ulicím vtiskl svou autoritu a dokonale je ovládl. Já je naštěstí mám, a ještě pár dalších do zásoby. Postupem času své protivníky zničím, i kdybych při tom sám měl zemřít – klidně i víckrát...

Cathal a Giro žvaní, chlemtají šampaňské a v duchu sbírají odvalu mě zabít. Byli to dobří služebníci původního Kardinála. Když jsem ho nahradil, přísahali mi svou věrnost a několik let tento slib dodržovali. Ale jejich loajalita ochabovala. Tak jako spousta dalších pojali podezření, že na své postavení vůdce nestačím. Vidí potíže, kterým musím čelit, vidí, v jakém stavu se město ocitlo, cítí tlak konkurenčních gangů a zdá se jim, že je načase mě nahradit a dosadit na mé místo nového šéfa.

Proklouznu klubkem zabijáků, jdu k balkónu a přemítám o tom, proč se všechno tak podělalo. Prvních pár let šlo všechno poměrně hladce. Čelil jsem opozici a pokusů o atentát bylo požehnaně, ale to se ostatně dalo čekat. Postupem času se všechno uklidnilo, přesně jak to Kardinál předpovídal ve svých plánech, které mi zanechal. Zdálo se, že to nejhorší mám za sebou, a tak jsem se pustil do další fáze, do expanze našeho města. Ale v tu chvíli se to všechno začalo hroutit.

Dívám se na tucty loutek, zavěšené na stěnách pracovny. Dorakovi děsiví Ayuamarkani. Dokázal tvořit lidi. Jeho moc sahala až do záhrobí, mohl mrtvým znovu navracet život a dávat jim novou osobnost. Skupina slepých inckých kněží – *vilakové* – vytvářela tyto loutky a pomáhala Dorakovi vdechnout jim život. Zní to šíleně, ale Ayuamarkani byli skuteční. Víím to, protože jsem jedním z nich.

Otevřu dveře a vykročím na balkón. Ten je jednou z mála věcí, kterou jsem sem přidal. Jinak zůstala pracovna téměř ve stejném stavu, v jakém ji Dorak zanechal – téměř bez výzdoby, s dlouhým stolem, pohodlným čalouněným křeslem pro mě a několika prostými plastovými židlemi pro hosty –, ale nechal jsem odstranit neprůstředné sklo. Když mě Kardinál stvořil, učinil mě nesmrtelným. Můžu být zabit, ale vždycky se znovu vrátím. Jako člověk, který se nebojí smrti, se nemusím uzavírat před okolním světem, jako to dělal můj předchůdce. Rád občas vyjdu ven a z výšky si prohlížím své město. Obvykle mě to uklidňuje, ale dnes v noci ne.

Proč se mi nedaří? Proč je v ulicích tolik nepokojů? Proč se mě pořád někdo snaží zabít? Tohle všechno už jsem měl mít dávno za sebou. Nepolevil jsem. Držel jsem se stanoveného kurzu, jak mi má povaha přikazuje. Pokračoval jsem v uskutečňování Kardinálových plánů, improvizoval jsem, pokud to bylo nutné, a používal vlastní iniciativu. Byl jsem velkorysý vůči svým stoupencům, nelitostný vůči protivníkům a férový ke všem. Měli by mě respektovat a poslouchat tak, jako respektovali a poslouchali Ferdinanda Doraka. Ale nedělají to.

Z veliké části za to můžou *vilakové*. Slepí kněží mě pomáhali stvořit, protože měli v úmyslu mě využít, ale já jsem synem Kardinála, ne jejich, a to je popuzuje. Chtěli by, abych se soustředil na město, pozdvihl je k větší slávě a úplně ignoroval svět kolem, ale to nemůžu. Musím mít celý svět. Nic menšího mě neuspokojí.

Z kněží se stali nebezpeční protivníci. Jejich moc je srovnatelná s mou vlastní, možná ji dokonce přesahuje. Podkopávají mou autoritu, štvou proti mně lidi a celé gangy. Už od začátku mezi námi panovaly velmi napjaté vztahy, ale v poslední době jsme se už definitivně znepřátelili. Dříve za mnou posílali své vyslance jako rádce a konzultanty, ale za poslední rok a půl už se ani neozvali. Nedošlo k žádné definitivní roztržce. Prostě už se mnou ztratili trpělivost a od té doby dělají všechno pro to, aby mi ztrpčovali život.

„Co bys na mém místě dělal ty?“ ptám se šepetem ducha Ferdi-

nanda Doraka. „Měl bych s nimi uzavřít dohodu? Jít za nimi, ponížít se, podvolit se jejich rozmarům?“

Někde v hlavě slyším jeho smích a oblaka na obzoru se stahují do protáhlého úsměvu. Sám se musím smát. Nesmysl. Ty bys je štvál a vyhubil jako krysy, i kdybys při tom sám měl přijít o všechno. Právě takový byl. Nelámal si hlavu s nezdarem a nikdy se jeho hrozbou nenechal odradit. To nedělám ani já, jenomže teď čelím jiným problémům. Kardinál měl jen jediný život, na který se musel soustředit, ale já tu budu věčně. Nakonec zvítězím, i kdyby to mělo být tím, že přežiju všechny své nepřátele, ale právě proto jsem opatrný. Můžu si dovolit svým protivníkům o krok postoupit, protože vím, že mám všechny čas na světě k tomu, abych je zatlačil o dva kroky zpátky.

Kdybych byl člověk, udeřil bych proti *vilakům* vší silou a donutil je k rozhodujícímu střetnutí. Všechno, nebo nic. Ale já jsem víc než člověk. Můžu čekat. Kdybych se hnál do boje, došlo by ke krveprolití. Celé město by pohltily plameny. Něčemu takovému se, pokud možno, chci vyhnout. Dávám si načas. Snáším úskoky a zrady. A postupně upevňuji svou svrchovanou vládu.

Gico Carl se staví po mém boku. Cathal je o kousek dál, tvář zkroutenou lítostí. Nebyl to jeho nápad. Gico ho k tomu přemluvil. Gico dovede být velmi přesvědčivý. To je jeden z důvodů, proč jsem ho nechal vystoupat tak vysoko a jmenoval ho velitelem Gardy. Škoda, že ke mně nemá důvěru. Bude své zrady už brzy litovat, ale to je jen chabá útěcha. Já za něj budu muset hledat náhradu, a to je starost, bez které bych se klidně obešel.

„Kapaku,“ povzdychne si Gico a položí mi ruku kolem ramen. „Jsi dobrej chlap, ale prostě ti to nebylo souzeno. Všeho moc škodí, jak se říká.“

„Jsi hlupák, Gico,“ usměju se, zatímco ostatní muži výhružně postupují na balkón za námi. „Myslíš, že předat moc nad městem *vilakům* je řešení?“

„Oni s tím vůbec nesouvisí,“ zavrčí.

„Takže to děláš sám za sebe?“ ušklíbnu se. „V tom případě jsi ještě větší hlupák, než jsem si myslel. S podporou kněží by ses udržel půl roku, možná i rok. Sám bys nepřežil ani měsíc.“

„Uvidíme,“ zasyčí Gico a příkře kývne na Cathala. Ten se příkrčí a vši silou mi vrazí do zad. Sotva se nakloním přes zábradlí, Gico mě popadne za nohy a prudce mi je podtrhne, aby nic neponechal náhodě. Ve tvářích obou mužů se zračí zášť a zděšení.

Dolů je to patnáct pater. Dost času na to, abych se pokochal rozhledem. Padám k zemi klidně, protože vím, že mi nemůže ublížit. Usmívám se proti prudkému proudu vzduchu. Mohli se trochu víc snažit, zasměju se a pak narazím na chodník a proměním se ve změť přelámaných kostí a rozemletého masa.

Vlak rachotí skrze předměstí a blíží se k šedému, zlověstně vypadajícímu městu. Pár minut nevím, kdo jsem a co tady dělám. Pak se všechny vzpomínky vrátí. Jsem Kapak Raimi, Kardinál, nedávno zesnulý, čerstvě znovuzrozený a na cestě zpátky domů. Návrat ze záhrobí mě zpočátku vždycky dost rozhodil, ale tak jako u všeho v životě platí, že časem si člověk zvykne.

Kolem prochází výpravčí a kontroluje lístky. Vytáhnu ten svůj z kapsy a podám mu ho se zdvořilým úsměvem. Nikdy jsem nepřišel na to, jak moje tělo po smrti znovu vzniká a jak se dostanu do tohoto vlaku, ale vždycky se tu proberu oblečený a z lístkem ze Sonas v kapse. Zpočátku mi to vrtalo hlavou, ale časem jsem to přestal řešit. Je to jedna ze záhad vesmíru, které jsem se naučil přijímat a nepátrat po nich.

Od mé poslední smrti uplynuly už skoro čtyři roky. Od té doby jsem trochu zestárl, přibral pár kilo, objevily se první šedé vlasy a vrásky kolem očí. Ale teď zase vypadám tak, jak jsem vypadal, když jsem do města před jedenácti lety dorazil poprvé, mladý a plný sil. Čau fešáku, ušklíbnu se na odraz své tváře ve skle, když vjíždíme do tunelu.

Mineme Vidalus, ošuntělé předměstí pro přistěhovalce z vý-

chodní Evropy. Podívám se na hodinky: Jsou dvě odpoledne. Ještě čtyřicet minut, než dorazíme na hlavní nádraží. Mohl bych se ještě na chvilku prospat, než se znovu vrátím do toho nekonečného shonu.

Zavřu oči, vytěsním zvuky a pachy města a zamyslím se nad nesmrtelností. Ferdinand Dorak měl moc přivádět mrtvé zpět ze záhrobí a vkládat do nich dovednosti a charakter dle vlastního uvážení. Zdrojem této jeho moci byli *vilakové*. Po staletí, už od chvíle, kdy do tohoto města přišli, vkládali svůj osud do rukou mužů, kterým říkali *watana* – mužům nadaným mocí vyvolávat stíny mrtvých a vytvářet vůdce, kteří by upevnili jejich vládu nad městem. Kardinál byl posledním v řadě těchto *watanů* a jeho úkolem bylo vytvořit vůdce, který by odpovídal požadavkům jedenadvacátého století. *Mě*.

Když Kardinál stvořil Ayuamarkana, dostal loutku, která byla kopií jeho výtvoru a v jejíž hrudi tikalo srdce. Když tento Ayuamarkan posloužil svému účelu, Kardinál probodl loutce srdce a vymazal tak svůj výtvor ze světa. Poté se na celé město snesla zelená mlha, která vzpomínky na Ayuamarkana vymazala z paměti všech, kteří ho znali.

Mě však stvořil jiným způsobem. Přál si, abych mohl jeho impérium spravovat věčně, a tak mě učinil nesmrtelným. Budu žít navěky a pomalu stárnout. (Říkal, že se to zastaví, až mi bude něco kolem čtyřicítky, ale kdykoli zemřu, vrátím se stejně mladý, jako jsem byl stvořen.) Jsem odolnější než většina ostatních – drobná zranění se hojí velice rychle –, a ačkoli můžu zemřít, smrt mě nedokáže udržet na víc než pár dní.

Je to zvláštní existence, ale Kardinál mě stvořil takového, abych se s jejími nevidanými vedlejšími účinky dokázal vyrovnat. Nelíbí se mi, jaký osud mi byl předurčen, a děsím se samoty, kterou mi přinesou následující staletí, až staří známí zemřou a nastupující generace ve mně uvidí nedosažitelného boha, ale nějak se s tím poperu. Budu muset. Člověk si nemůže dovolit propadat zoufalství, když ví, že má žít věčně.